

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti žalovanému: **Úřad městyse Okříšky, stavební úřad,** se sídlem Jihlavská 1, Okříšky, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2010, sp. zn. Výst. 11/10-C, ve věci užívání stavby na základě kolaudačního souhlasu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 115/2010 - 24,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 115/2010 - 24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti kolaudačnímu souhlasu vydanému žalovaným dne 5. 2. 2010 pod sp. zn. Výst. 11/10-C.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Neztotožňuje se se závěry krajského soudu, který připouští účastenství stěžovatele „pouze“ ve stavebním řízení, čímž stěžovateli fakticky odnímá možnost kontrolovat, jak správní orgán po vydání stavebního povolení vynucuje plnění svých rozhodnutí. Stěžovatel namítá, že v uvedené věci došlo v řadě řízení vedených stavebním úřadem ke značnému chaosu (některá řízení byla vedena duplicitně), v důsledku čehož stěžovatel nemohl náležitě uplatnit svá procesní práva. Stěžovatel poukazuje na rozpory realizované stavby garáže s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných

požadavcích na výstavbu, zejména pokud se jedná o vzájemné odstupy staveb; v případě nástavby domu stěžovatel upozorňuje na realizaci stavby o 1 m vyšší, což vede k neodůvodněnému stínění a nahlížení do uzavřených prostor stěžovatele, přičemž ochranu prostřednictvím občanskoprávní žaloby stěžovatel pokládá za iluzorní. Stěžovatel dále nepovažuje za příléhavou argumentaci krajského soudu podpořenou rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02, která důsledně neodlišuje námitku budoucí a současné imise. Stěžovatel naopak v této souvislosti upozorňuje na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu publikovaném pod č. 95/2000 Sb., podle kterého vyloučení vlastníka pozemků ze správního řízení (a v důsledku toho též z práva na soudní ochranu) je pochybením zákonodárce majícím ústavní rozměr. Pokud by pak stěžovateli měla být soudní ochrana odepřena s poukazem na znění poslední věty § 122 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon"), podle které kolaudační souhlas není správním rozhodnutím, pak dle názoru stěžovatele nemá ani tento závěr oporu v judikatuře soudů. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud vycházejí z materiálního pojetí rozhodnutí, kterými jsou veškeré akty, jimiž se zakládají, mění nebo ruší oprávnění a povinnosti fyzických nebo právnických osob. Není tedy důležité, jak je konkrétní správní akt formálně označen, ale vždy je rozhodující jeho věcný obsah. Uvádí-li krajský soud v této souvislosti, že stěžovatel nebyl k podání žaloby aktivně legitimován, neboť netvrdí dotčení na svých právech, stěžovatel namítá, že žaloba obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti. Pokud se krajský soud domníval, že žaloba trpí vadami, měl stěžovatele náležitě poučit a vyzvat jej k jejich odstranění. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném usnesení a navrhuje kasační stížnost stěžovatele odmítnout.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobou podanou u krajského soudu se stěžovatel domáhal zrušení kolaudačního souhlasu vydaného žalovaným dne 5. 2. 2010, sp. zn. Výst. 11/10-C, jako dokladu o povoleném užívání stavby „Přestavba a přístavba RD na pozemku st. p. 7/1 v katastrálním území Kouty u Třebíče", provedené stavebníkem S. Č.

Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Uvedl, že z ustanovení § 122 odst. 3 stavebního zákona plyne, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím. Užší vymezení účastníků (oproti řízení stavebnímu) je přitom odůvodněno tím, že účelem tohoto řízení je posouzení, zda určitá stavba byla postavena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. Účast jiných osob by tak byla nadbytečná z toho důvodu, že jejich stanoviska k uskutečněné stavbě již byla zohledněna ve stavebním povolení, jímž se musí stavebník řídit. Krajský soud upozornil, že otázce účelu kolaudačního řízení a účastenství vlastníků sousedních nemovitostí se ve své judikatuře věnoval také Ústavní soud, zejména v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02. V tomto rozhodnutí Ústavní soud

vyslovil, že pokládá za ústavně konformní zákonnou úpravu, podle které vlastník sousední nemovitosti není účastníkem kolaudačního řízení s tím, že tento má svá práva hájit především v územním a stavebním řízení. Pokud by přesto byla zkolaudována stavba vykazující nedostatky, pak má vlastník sousední nemovitosti k dispozici jiné prostředky ochrany, jmenovitě žalobu podle § 127 občanského zákoníku. V souladu s názorem Ústavního soudu tak krajský soud uzavřel, že případný budoucí vliv užívání a provozu stavby na práva vlastníka sousední nemovitosti neodůvodňuje jeho účast v kolaudačním řízení. Stěžovatel tak žalobou napadá rozhodnutí žalovaného, které nezasahuje do jemu přiznaných veřejných subjektivních práv ve smyslu § 65 s. ř. s.; v projednávaném případě navíc stěžovatel ani dotčení na svých právech netvrdí. Žalobou napadeným rozhodnutím tak nedošlo k žádným změnám z hlediska práva hmotného v pozici žalobce, který nadto není účastníkem, jemuž by zákon toto právo přiznával. Krajský soud uzavřel, že uvedené závěry jsou v souladu také s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 24/2009 - 93, nebo rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 8/2008 - 33, potvrzený usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 476/2010).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a pro stěžovatele tak z povahy věci přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud tak může posoudit pouze správnost závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby, nemůže se však zabývat námitkami stěžovatele směřujícími k porušení konkrétních ustanovení stavebního zákona a prováděcích předpisů či k nesprávně zjištěnému skutkového stavu. V uvedených případech se jedná o jiné důvody kasační stížnosti, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., a tyto námitky jsou tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí krajského soudu je způsobilé soudního přezkumu. K případné nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí je totiž Nejvyšší správní soud povinen ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda uvedená námitka byla stěžovatelem v kasační stížnosti vznesena či nikoli. Pokud by Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným, ať už pro nedostatek jeho odůvodnění či pro jeho nesrozumitelnost, tato okolnost by nutně musela vést k jeho zrušení.

Krajský soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, s. ř. s. povinen se vypořádat se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě a je povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit, tj. srozumitelným způsobem uvést, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Tato povinnost soudu vyplývá z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí

žalovaného, a dále z ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je odůvodnění povinnou náležitostí soudního rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Musí se tedy jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec byly nějaké důkazy v řízení provedeny.

Nejvyšší správní soud v souladu s výše uvedenými závěry a se základními zásadami vztahujícími se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí soudu dospěl k závěru, že napadené usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, na základě jakých úvah soud dospěl ke svým závěrům.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byl žalobou stěžovatele (jako vlastníka sousední nemovitosti) napaden kolaudační souhlas dokládající povolený účel užívání stavby, Nejvyšší správní soud považuje za nutné se v úvodu v krátkosti vyjádřit k problematice užívání staveb a právní úpravě obsažené v novém i starém stavebním zákoně.

Užívání dokončených staveb bylo předchozí právní úpravou (obsaženou ve starém stavebním zákonu č. 50/1976 Sb.) vázáno na kolaudační rozhodnutí vydávané v kolaudačním řízení. Tento režim však stávající právní úprava opustila a nahradila jej jinými instituty. Podle stávající právní úpravy obsažené v § 119 a násl. stavebního zákona platí, že dokončenou stavbu, popřípadě část stavby schopnou samostatného užívání, pokud vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, anebo pokud byla prováděna na podkladě veřejnoprávní smlouvy nebo certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem a byla provedena v souladu s ním, lze užívat na základě 1/stavebníkova oznámení stavebnímu úřadu (§ 120 a § 121 stavebního zákona), nebo 2/ na základě kolaudačního souhlasu (§ 122 stavebního zákona).

Dle § 122 odst. 1 stavebního zákona kolaudační souhlas vydává příslušný stavební úřad na žádost stavebníka. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Následně, do 15 dnů ode dne doručení žádosti stavebníka, stavební úřad stanoví termín provedení závěrečné kontrolní prohlídky stavby a současně uvede, které doklady při ní stavebník předloží. Při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena v souladu s ohlášením stavebnímu úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, včetně bezbariérového užívání stavby, pokud je právním

předpisem vyžadováno. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí (§ 122 odst. 3 stavebního zákona). Na výzvu stavebního úřadu jsou podle povahy věci povinni se kontrolní prohlídky zúčastnit vedle stavebníka též projektant nebo hlavní projektant, stavbyvedoucí a osoba vykonávající stavební dozor. Ke kontrolní prohlídce stavební úřad podle potřeby přizve též dotčené orgány, autorizovaného inspektora nebo koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, působí-li na staveništi (§ 133 odst. 4 stavebního zákona).

Nezjistí-li stavební úřad závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Dle § 122 odst. 3, poslední věty, stavebního zákona kolaudační souhlas není správním rozhodnutím.

Jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů, stavební úřad kolaudační souhlas nevydá a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je v takovém případě stavebník, vlastník stavby, případně budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek (§ 122 odst. 4 stavebního zákona).

Z výše uvedeného je patrné, že pokud jde o povolení užívání staveb, zákon nově zakotvuje dvojí režim: 1) stavbu je možné začít užívat na základě pouhého oznámení stavebnímu úřadu a následného uplynutí zákonné 30denní lhůty, pokud v ní stavební úřad užívání stavby nezakáže (§ 120 odst. 1 a 2 stavebního zákona), anebo 2) na základě nově vytvořeného institutu kolaudačního souhlasu (§ 122 stavebního zákona). Nejdůležitějším rozdílem oproti dosavadní právní úpravě v druhém případě je, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím.

I když krajský soud shora citovanou právní úpravu v napadeném rozhodnutí zmiňuje, zcela opomíjí její výklad a namísto toho bez dalšího přebírá závěry dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 24/2009 - 93, a rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 8/2008 - 33, oba dostupné na www.nssoud.cz), jakož i závěry judikatury Ústavního soudu (viz usnesení ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02, dostupné na http://nalus.usoud.cz), vztahující se ovšem ke staré právní úpravě, podle které se v případě kolaudace staveb vedlo správní řízení vyúsťující ve vydání správního (kolaudačního) rozhodnutí. Tato judikatura se primárně dotýkala otázky vymezení užšího okruhu účastníků kolaudačního řízení oproti řízení územnímu a stavebnímu, včetně řešení konfliktu ústavně zaručených práv vlastníků okolních pozemků a vlastníka stavby. Nový stavební zákon však (a to nejen v případě užívání staveb) zavádí „nové“ zjednodušené administrativní postupy a procedury, u kterých vůbec otázku vedení správního řízení a účastenství neřeší, a v tomto ohledu tedy nejsou závěry obsažené v uvedených soudních rozhodnutích na nyní posuzovanou věc bez dalšího použitelné.

V daném případě krajský soud byl povinen nejprve posoudit, jaký je charakter kolaudačního souhlasu a jaký byl úmysl zákonodárce, který do § 122 odst. 3 stavebního

zákona *in fine* vtělil větu, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím. Krajský soud měl v této souvislosti vyhodnotit, zda účelem ustanovení § 122 odst. 3, věty poslední, stavebního zákona bylo vyloučit použití části druhé a třetí správního řádu na vydávání kolaudačního souhlasu, tzn. že ve spojení s § 177 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), by se jednalo toliko o úkon prováděný mimo správní řízení v režimu části čtvrté tohoto zákona (k tomu shodně srovnej např. *Marek, K., Průcha, P., Stavební právo v teorii a praxi, Praha: Leges, 2011, str. 140;* nebo *Malý, S., Nový stavební zákon s komentářem, Praha: ASPI, 2007, str.232*); avšak v materiálním smyslu by kolaudační souhlas nadále zůstal rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. podléhajícím soudnímu přezkumu, neboť zakládá subjektivní právo užívat dokončenou stavbu (k tomu srovnej např. *Marek, K. a Průcha, P., Stavební právo v teorii a praxi, Praha: Leges, 2011, str. 140, pozn. 153;* nebo *Vedral, J., K právní povaze územního souhlasu, In Stavební právo, bulletin, č. 1-2/2009, str. 23 a násl.*). Při zaujetí uvedeného výkladu by pak krajský soud byl zároveň povinen posoudit, do jaké míry jsou na danou věc aplikovatelné závěry obsažené v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 92/2008 - 76, publikovaném pod č. 1814/2009 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval povahou územního souhlasu podle § 96 stavebního zákona (k tomu srovnej také např. *Vedral, J., Správní řád. Komentář, II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2006, str. 1222 a 1223;* nebo *Průcha, P., K problematice územního souhlasu, In Stavební právo, bulletin, č. 1/2010, str. 1 a násl.;* nebo *Vedral, J., K právní povaze územního souhlasu, In Stavební právo, bulletin, č. 1-2/2009)*; či zda lze kolaudační souhlas připodobnit souhlasu s oznámenou změnou v užívání stavby (§ 127 odst. 2 stavebního zákona), resp. souhlasu s ohlášením stavby dle § 106 odst. 1 stavebního zákona, u kterých byla věc vedená pod sp. zn. 2 As 86/2010 postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu. Stejně tak by se krajský soud v uvedeném případě musel vypořádat s otázkou, do jaké míry je právní úprava, která vylučuje aplikaci části druhé správního řádu na úkony, které jsou rozhodnutími, ústavně konformní.

Další možností, jak vyložit ustanovení § 122 odst. 3, větu poslední, stavebního zákona, kterou krajský soud zcela pominul, je, že úmyslem zákonodárce bylo tímto způsobem nejen vyloučit použití části druhé a třetí správního řádu, ale zároveň stanovit, že se vůbec nejedná o rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť se tímto úkonem žádná práva ani povinnosti nezakládají; tzn. právo užívat stavbu by v tomto pojetí při splnění zákonem stanovených podmínek patrně vzniklo přímo ze zákona a kolaudačním souhlasem by se vznik tohoto právo toliko osvědčoval. Soudní přezkum by pak v tomto případě byl zajištěn prostřednictvím § 142 správního řádu tak, že stavební úřad by na základě podané žádosti vydával deklaratorní rozhodnutí o tom, zda právo užívat stavbu vzniklo či nikoli, a toto rozhodnutí by následně podléhalo soudnímu přezkumu (srovnej *Vedral, J., K právní povaze územního souhlasu, Stavební právo, bulletin, č. 1-2/2009, str. 23 a násl.*).

Pokud by se krajský soud přiklonil k první zmiňované výkladové variantě, tj. že kolaudační souhlas je vzhledem ke své materiální povaze rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, až tehdy by následně mohl posoudit a náležitě vypořádat otázku aktivní legitimace stěžovatele (jako vlastníka sousední nemovitosti) ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení

jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Pokud jde o výklad prvního odstavce předmětného ustanovení, Nejvyšší správní soud na tomto místě poukazuje zejména na dvě rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu, v nichž se tento zabýval žalobní legitimací podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a to rozhodnutí ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozhodnutí ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS. Zejména v posledně jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval otázkou veřejných subjektivních práv, která mají být správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zasažena. Vyšel přitom z premisy, že „*žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práv a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.*“ Rozšířený senát vyložil, že pro účely žalobní legitimace je postačující tvrzené porušení, na jehož základě není možné zjevně a jednoznačně vyloučit, že by k zásahu do subjektivních práv žalobce dojít nemohlo. Posouzení samotné důvodnosti žaloby, stejně jako přesné vymezení porušeného subjektivního práva, je pak záležitostí meritorního posouzení.

S ohledem na shora uvedené závěry by krajský soud v daném případě byl povinen přezkoumatelným způsobem vyložit pojem „právní sféry“ stěžovatele, včetně naplnění podmínky tvrzeného zásahu do takto vytyčené právní sféry stěžovatele, tj. zda napadený kolaudační souhlas byl (s ohledem na uplatněné žalobní námitky) v některém ohledu schopen zasáhnout definovanou „právní sféru“ stěžovatele a zda jím mohla být jakýmkoli způsobem poškozena nebo ohrožena stěžovatelem uvedená práva.

Je tedy zřejmé, že z výše uvedených důvodů napadené usnesení krajského soudu nemůže obstát, neboť neobsahuje relevantní skutkové a právní úvahy, z nichž krajský soud ve svém rozhodování vycházel, a je tedy nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby ve věci vydal řádně odůvodněné rozhodnutí, v němž ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu